

Ο ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΣΠΑΡΤΙΑΤΗΣ ΠΟΛΕΜΙΟΤΗΣ ΝΟΥΘΕΤΕΙ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΟΥ

Σκηνή 6η: Βούτηξε ο άνθρωπος, υιέ μου, στην δεξαμενή της ύλης...

Οι άνθρωποι, υιέ μου, έφτιαξαν μηχανές της νωχέλειας που κάνουν το σώμα ανήμπορο και τον νου ανισόρροπο. Έβγαλαν την δύναμη της ύλης, υιέ μου, για να φτιάξουν αλυσίδες να αλυσοδοθούν σαν σε δεσμοκτήριο. Μονάχα ... μονάχα το κλειδί της άσκησης του νου, το φως της αλήθειας, μπορεί να ανοίξει τούτα τα δεσμοκτήρια, υιέ μου. Μονάχα η υπακοή στο Νόμο του σύμπαντος μπορεί να τ' ανοίξει, υιέ μου. Άπειρα σημάδια μας καλούν, υιέ μου και μας χαμογελούν. Άπειρα σημάδια, υιέ μου, σε καλούν να ανέβεις την κλίμακα, να τα φτάσεις και να τα ακολουθήσεις.

Μα χρειάζεται δύναμη και αποφασιστικότητα, υιέ μου.

Βούτηξε ο άνθρωπος στην δεξαμενή της ύλης, καμωμένη από υλικό που τον παγίδεψε, υιέ μου, και πρέπει να καταβάλει τεράστια προσπάθεια να ξεκολλήσει, να απεγκλωβιστεί, να ανέβει την κλίμακα που ο Νόμος έχει απλώσει και φτάνει μέχρι τη γη.

Μα θέλει κουράγιο και απόφαση, θέλει ικανότητα στην όραση να την διακρίνεις, υιέ μου. Γιατί αν δεν την διακρίνεις, υιέ μου, το καράβι του Οδυσσέα, θα τραβήξει ίσια στην απύθμενη καταβόθρα της Χάρυβδης. Ένα γερό πλοίο με δυνατά κουπιά, υιέ μου, είναι τούτος ο πλανήτης και πορεύεται μέσα στο σύμπαν, μέσα στον απέραντο ωκεανό του Νόμου. Ένα δυνατό πλοίο με γερά κουπιά, υιέ μου, μα οι κωπηλάτες δεν ξαγρυπνούν, δεν λάμνουν, άφησαν το πλοίο αφρόντιστο, το υβρίζουν, το κτυπούν με τα τσεκούρια τους ν' ανοίξουν τα ύφαλα του πιστεύοντας πως είναι αβύθιστο όπως το πλοίο των Φαιάκων που οδήγησε τον Οδυσσέα στην Ιθάκη.

Μα ποτέ δεν εννόησαν πως αυτό το πλοίο των Φαιάκων ταξίδευε με την ισορροπημένη σκέψη, με τον ισορροπημένο νου των ανθρώπων. Γερό σκαρί, υιέ μου, τούτος ο πλανήτης, μα σαν περάσουν από το χάσμα που αναδύει δηλητηριώδη αέρια, θα τους υπνώσουν και στο τέλος, υιέ μου,

πέφτοντας στην καταβόθρα της Χάρυβδης θα εννοήσουν και θα ξυπνήσουν από τον λήθαργο τους. Αλλά τότε θα είναι αργά και θα πονέσουν οι άνθρωποι, θα πονέσουν πολύ, υιέ μου . Είθε να μη φτάσει αυτή η στιγμή για τους ανθρώπους, υιέ μου. Γιατί ο Νόμος αγκαλιάζει όπως η μάνα το νεογέννητο τέκνο της, δείχνει τον μαστό της, υιέ μου, μα πρέπει και αυτό να θελήσει να ανοίξει το στόμα του για να τραφεί. Είμαι ευτυχισμένος, υιέ μου, που πατώ τούτο το χώμα της ατείχιστης πολιτείας της Σπάρτης, που συναντιόμαστε και πορευόμαστε σε τούτο τον τόπο. Είμαι ευτυχισμένος, υιέ μου, που σου κρατώ το χέρι και νιώθω τους κτύπους της καρδιάς σου και το αίμα να κυλά στις αρτηρίες σου. Είμαι ευτυχισμένος που η ψυχή μου γεύεται και οσμίζεται τον αγέρα, ακούει τα αόρατα βήματα των συμπολεμιστών μου και βλέπει το λαμπερό τους βλέμμα.

Είθε να διαλυθεί η κακία των ανθρώπων, να γίνουν δυνατοί, να σηκωθούν να κοιτάξουν ψηλά και να κάνουν ξανά τα βήματα τους πορεία για την εύρεση της αλήθειας. Και να θυμάσαι, υιέ μου, πως ο άνθρωπος δεν γεννιέται για να ακολουθεί το εύκολο μονοπάτι της κακίας.

Χρειάζεται μονάχα, να κουβαλά μαζί του τις αρετές και πιασμένος από τον κύκλο των μουσών να συμμετέχει στον αέναο χορό τους. Αυτή η πορεία, υιέ μου, θα του δώσει δύναμη να εξακολουθήσει το δύσκολο μονοπάτι των αρετών, να φτάσει στα ανθοφόρα λιβάδια για να στεφανωθεί και εκεί, να καρτερεί και να προσμένει τον Θείο Νόμο. Όταν ο ύπνος θα βαραίνει τα ματιά σου, υιέ μου, να έχεις τον νου σου ζάγρυπνο, όπως οι πολεμιστές, που δεν χρειάστηκαν τείχη να προστατευτούν γιατί μέσα τους κυλούσε το καθάριο ποτάμι του Νόμου.

Γ.Σ.

